

VZTAH ROŠTĚNKY A NABÍJEČE? JÍZDA NA HORSKÉ DRÁZE!

Alice Claytonová

A man and a woman are embracing on a wooden ladder. The woman, with long blonde hair, is wearing a black dress and is sitting on the ladder. The man, wearing a white shirt and a dark vest, is standing behind her, holding her. The ladder is made of wood and has metal rungs. The background is a plain, light-colored wall.

ROŠTĚNKA

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová

ROŠTĚNKA

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

Peterovi

*Za to, že tu byl předtím, v průběhu
a zůstane už navždycky.
Díky, že mě držíš při smyslech.
Což je trochu relativní pojem.*

XOXO

prolog

Byly to krásné časy, časy nejnahatější...

Prosinec

Nikdy jsem neslavila Vánoce bez své rodiny. Vánoce pro mě *znamení* rodinu: nejužší i rozšířenou včetně té, kterou později sami založíme. Rodina a přátelé hezky pospolu, uřezané stromky, zabalené dárky, domácí vaječný koňak, který nikdy nezbude. Nálada jako z obrázků Normana Rockwella, včetně opilého strýčka. Za nic na světě bych tyhle svátky neměnila.

Až doposud. Letošní Vánoce byly úplně jiné. Tentokrát se do klasického reje přimotal i Nabíječ.

Simonova práce fotografa na volné noze byla doopravdy super. Kvůli zakázkám od *National Geographic* a od Discovery Channel nebo od kohokoli, kdo potřebuje fotografa, který by jel i do těch nejuvzdálenějších míst na planetě, procestoval celý svět. Letos o Vánocích fotil sváteční atmosféru evropských velkoměst a téměř celý prosinec byl pryč.

Přestože se z nás oficiálně stalo *my*, pokračovali jsme ve svých každodenních životech. Simon se stále vydával na cesty a plánoval výlety do celého světa: Peru, Chile, Anglie, nebo třeba prodloužený víkend v L. A. na kurzu focení pro *Playboy*... Chudáček.

Ovšem když se můj zcestovalý Nabíječ vracel domů, byl opravdu *doma*. Se mnou, ať už v mém nebo jeho bytě. Se mnou, abychom si zašli na večeři s Jillian a Benjaminem, nebo zahráli poker s dalšími dvěma páry, našimi nejlepšími přáteli. Se mnou, v mé nebo jeho posteli, v mé nebo jeho kuchyni, *na mé nebo jeho lince* - doma.

Vypadalo to, že o Vánocích jezdí *vždycky* pryč. Jednou prý musel do Říma, aby vyfotil zástup lidí na Svatopetrském náměstí. Jindy na ostrovy Vanuatu v jižním Tichomoří, jejichž obyvatelé začínají díky časovému pásmu slavit jako první na světě. Dostal se dokonce i na Severní pól, kde o půlnoci udělal do sněhu andělíčka.

Zvláštní, říkáte? Ne tak docela. Rodiče mu zahynuli při autonehodě, když chodil na střední školu. Bylo mu tehdy osmnáct a jeho život se obrátil naruby. Jelikož neměl žádné příbuzné, několik měsíců po tragédii opustil rodnou Filadelfii, nastoupil na Standfordskou univerzitu a na minulost nikdy nevzpomínal.

Advent byl pro něj těžkým obdobím. Začínala jsem svému Nabíječi rozumět – tomu, který se ukrýval za mužem, mýtem, legendou. Vánoční svátky byly obecně dost choulostivá záležitost, a vzhledem k tomu, že jsme spolu chodili teprve krátce, trávit je s *mými* rodiči nepřicházelo v úvahu. Zatím Reynoldsovy ani neznal a Vánoce by asi nebyly nejlepším okamžikem pro tento velký krok v našem společném životě.

Proto mě ani nepřekvapilo, že si začal plánovat celý měsíc mimo domov. Překvapený byl spíš on, když jsem se na jeho výlet sama drze pozvala.

„Takže z Prahy pojedu do Vídně, pak do Salzburgu, kde taky nejspíš zůstanu na Štědrej den. Koná se tam festival...“

„Já to chci.“

„Zase? Dobře, já klidně můžu. Uběhla už hodina...“ A svou krásnou rukou mi zajel mezi nohy. Byl pozdní listopadový večer a leželi jsme právě v posteli. Simon se vrátil na pár dní domů, takže jsme byli neustále na sobě.

„Ne, ne, pane. Chci s tebou do Evropy. Ráda bych naše první společný Vánoce strávila doopravdy *společně*. Užijeme si to!“

„Ale co vaši? Nebudou zklamaný?“

„To přežijou. Bude tam sních?“

„Sních? Jasně že tam bude sních! Seš si fakt jistá? Poslední roky jsem byl o Vánocích vždycky sám, takže to klidně zvládnu. Nevadí mi to,“ řekl, ale do očí se mi přitom nedíval.

S úsměvem jsem mu nadzvedla bradu. „Ale mně to vadí. Kromě toho mám mezi Štědrým dnem a silvestrem volno, takže jedu s tebou a hotovo.“

„Vy jste teda šéfka, slečno Reynoldsová,“ poznamenal a začal mi prsty kroužit v klíně.

„Ano, to jsem, pane Parkere. A s tím, co právě děláte, laskavě nepřestávejte... mmm...“

Takto jsem se objevila ve vánoční pohádce. Letěla jsem do rakouského Salzburgu, kde jsme zůstali v nádherném malém hostinci ve starobylém středu města. Padal sních, stromy zdobily tisíce bílých světýlek a Simon byl v pletené čepici s bambulí naprosto k sežrání. Zachoval se jako dokonalý turista a pronajal nám saně tažené koňmi. S rolničkami!

Dvacátého čtvrtého večer jsem zpod teplé peřiny a propletená s jeho tělem sledovala město a měsíc na řece.

„Jsem hrozně rád, že jsi tady,“ zašeptal a něžně mě kousl do ucha.

„Věděla jsem, že budeš rád,“ zachichotala jsem se, když se mi dlaní vplížil pod svetr.

„Miluju tě,“ zamumlal medově sladkým hlasem.

„Já tebe víc,“ odpověděla jsem a v očích se mi zaleskly slzy.

Nová tradice? Uvidíme...

* * *

14. únor

Sms mezi Simonem a Caroline:

Právě jsem dorazil, jsi hotová?

Skoro. Jen se obleču. Pojď ještě nahoru.

Jsem na schodech. Přijedeme pozdě.

Neboj. Hlavně si nesundávej kalhoty.

To jsem od tebe ještě neslyšel.

Přestaň mi kopat do dveří a pojď dovnitř!

Stiskla jsem „Odeslat“ a znovu se uvelebila na kuchyňské lince. Jak jeho klíč zašramotil v zámku, musela jsem potlačit smích. Za dvacet minut jsme se měli sejít s naším gangem na romantické večeři. S dopravou v ulicích by byl zázrak, kdybychom to stihli za tři čtvrtě hodiny. S trochou štěstí jsme to nemuseli stihnout vůbec.

„Zlato! Co vyvádíš? Musíme jet!“ zavolal. Ozvalo se žuchnutí, jak u vchodu hodil tašku na zem.

Zatímco se blížil chodbou, dramaticky jsem si povzdychla a prohlásila: „Dneska nikam nejdu. Není mi dobře.“ Slyšela jsem, jak se naráz zastavil, a vsadila bych svůj dvojitý hrnec od Le Creuset, že si rukama prohrábl vlasy a polkl.

Celé týdny jsem škemrala, aby mě vzal na valentýnskou večeři, a trvala jsem na tom, že ji musíme naplánovat i s našimi přáteli. Jenže se vrátil jenom na týden a mně bylo jasné, že by nejradši zůstal doma, vegetil na gauči a spal se svojí přítelkyní.

Přítelkyní.

Při myšlence na to, že jsem Simonova přítelkyně, mi ještě stále naskakovala husí kůže. Býval přece pánem harému. Ovšem já jsem se stala jeho přítelkyní.

Po tom, co jsem ho od poloviny ledna otravovala, aby byl na Valentýna určitě v San Francisku, a strávila hodiny na telefonu se Sophií a Mimi, abychom zorganizovaly dokonalý romantický večer v restauraci, muselo Simona mé nečekané rozhodnutí zůstat doma donutit k úvaze, proč si vlastně vůbec nějakou přítelkyni přál.

„Určitě? Vždyť ti na tom tolik záleželo...“

Sotva zabočil do kuchyně, zarazil se na místě. Na lince, s úsměvem od ucha k uchu, v zástěře a v lodičkách s patnácticentimetrovými podpatky trůnila moje maličkost. S jablečným koláčem na klíně.

„Na něčem mi záleží,“ pronesla jsem, „ale restaurace plná lidí to není. Ani by mě tam nepustili, když mám na sobě jen tohle.“ Seskočila jsem z linky a otočila se k němu zády. Ó ano, měla jsem na sobě jen a pouze tu zástěru. A lodičky – nezapomínejte na lodičky.

„No, Caroline,“ dostal ze sebe.

Dál jsem se na něj zubila. „Mám pro tebe něco dobrého.“

„To teda máš.“

„Hlupáčku, upekla jsem ti koláč. Jablečný koláč jen pro tebe. Je ještě teplý. Stačí, když si pro něj dojdeš a vezmeš si ho.“ Odlomila jsem kousek kůrky a namočila ji do polevy ze skořicového cukru, která z koláče kapala. Dá si nejdřív koláč, nebo mě?

Vyšlo najevo, že obojí.

Duben

„Teď mě poslouchej. Myslel jsem, že nám to klope. Koukáme spolu na baseball, potají ti dávám arašídový máslo a ty mi klidně uděláš tohle? Proč? Proč mi to pořád děláš? A hlavně, proč vždycky dovolím, aby se to stalo?“

Tuhle konverzaci jsem slyšela za dveřmi svého bytu, když jsem vyšla domovní schody. Simon je doma sám. Možná s někým telefonuje. Vešla jsem dovnitř a nakoukla za roh do jídelny, kde jsem ho uviděla sedět u stolu naproti mému kocourovi Cliveovi. Mezi nimi ležela Simonova mikina ze Stanfordu. V začátcích našeho vztahu si Clive tuhle mikinu „označkovával“ několikrát, ale už nějakou dobu se zdálo, že nepovažuje za důležité připomínat Simonovi, kdo je skutečným pánem domu. Mysleli jsme, že se tohohle prohrěšku už zbavil. Očividně jsme se spletli...

Málem jsem vyprskla smíchy. Simon na Clivea hleděl velmi vážně, ale kocour si z jeho výtek očividně nic nedělal. Mlátil ocasem, jako by ho ani neměl přirostlý k tělu. Potichu jsem se vrátila chodbou ke vchodovým dveřím a hlasitě zalomcovala klikou, aby poznali, že jsem doma.

Pak jsem znovu vstoupila do jídelny, ovšem Simon si najednou nenuceně četl noviny. O rozhovoru s mým kocourem se ani slovem nezmínil.

Ponechala jsem mu veškerou důstojnost a o pár hodin později jsem předstírala, že jsem si mikiny v odpadkovém koši vůbec nevěšila.

Květen

Ložnicí se rozezněl příšerný zvuk, který prolomil noc a málem mi proděravěl ušní bubínky. Ze snu o Clooneym mě vytrhl hluk neurčitého původu podobný hlasitému řezání. Byla jsem zalitá potem, protože zezadu mě objímalo rozpálené Simonovo tělo. Ten strašný rámus se přímo do mého mozku řinul z jeho úst. Probojovala jsem se k chladnému místečku na polštáři, ale jeho horký dech se ke mně dál valil ve vlnách, zatímco jeho chrápání – panenka skákavá, on chrápe! – otrásovalo mémi vnitřnostmi.

Dokonce i Clive se stáhl do bezpečí na vršek prádelníku.

Připravila jsem se k naprosto neférovému jednání, které mi připomnělo školní hřiště. Pokrčila jsem nohy a pak je vykopla přímo do té zponené a chrápající chlapské masy, co mi zabírala postel a ničila spánek.

„Uf!“ Vyplašeně se probudil a neúmyslně se svou vroucí kůží opět přilepil ke mně. Vyklouzla jsem z postele, postavila se nad něj a máchla polštářem, na kterém nebyl chladný už ani milimetr.

„Co to děláš, zlato? Ty jsi mě kopl!“ A nato se schoulil do klubíčka.

„Okamžitě přestaň!“ zaječela jsem.

„S čím mám přestat? Pojď zpátky... pojď si lehnout,“ mumlal a pomalu se vracel do snu, ve kterém byl nejspíš dřevorubcem.

„Neopovažuj se usnout! Už! Žádný! Chrápání!“ křičela jsem jako šílená. Kdykoli mě někdo připravil o posvátný spánek, stávala se ze mě posedlá ženská.

„Chrápání? Nepřeháněj, tak hrozný to být nemůže... sakra!“

Prudce jsem mu vytrhla polštář zpod hlavy a ta dopadla na matraci.

„Když nemůžu spát já, tak nebude spát *nikdo*! Jsi moc *hlasitej* a úplně *žhavej*!“ zavřískala jsem.

„Že jsem žhavej, víme přece dávno, ne?“

„Áááárrrh!!!“

„Počkej, nemáš PMS?“ zeptal se, a jak si svou chybu uvědomil, zatvářil se vyděšeně.

Tu noc skončil ve svém bytě hned vedle. Potřebovala jsem se vyspat.

Červenec

„Teda, Caroline, to bylo úžasný.“

„Jo, to bylo,“ zavrnila jsem, objala ho nohama a přitiskla si ho blíž. Stále jsem ho cítila v sobě. Jeho dech se srovnal s mým, a zatímco jsem ho škrábala ve vlasech a prsty mu kreslila po zádech, pomalu se zklidňoval. Po několika minutách se zvedl na loktu. Uhladila jsem mu vlasy dozadu.

„Ty jsi nebyla, že ne?“

„Ne, láska, ale i tak to bylo fantastický.“

„Tak já ti to vynahradím,“ navrhl a zajel mezi naše těla rukou. Překvapilo ho, když jsem ho zarazila. „Proč ne?“

„Vždycky to nemusí být o tom. I bez toho je to krásný, chápeš? Někdy mi úplně stačí, že jsem blízko u tebe,“ ujišťovala jsem ho a přitáhla si ho pro další polibek, pomalý a sladký. „Strašně moc tě miluju,“ zašeptala jsem mu do ucha, a když se na mě místo odpovědi zazubil, zatřepotalo se mi srdce.

Jestli na mě Óčko od Velké orgasmové pauzy (jak jsem si to pro sebe nazvala) vybafla pokaždé? Samozřejmě že ne. Ne vždycky, ačkoli většínou ano a často i vícekrát. Někdy s sebou vzalo i Géčko. To jsem málem omdlívala.

Přestože jsem milovala sex na lince, sex ve sprše, sex na kuchyňské podlaze, sex na schodišti... teda, jednou jedinkrát sex na schodišti..., klidný sex jsem měla stejně nejradši. Když byl Simon na mně a dával mi pocítit celou svou váhu a celou svou lásku tam dole, uvnitř mě, všude kolem mě. A pokud se tehdy Óčko nedostavilo, vůbec to nevadilo.

Věděla jsem, že se zase objeví.

Simon se vrátil do postele s lahví vody a s Clivem v patách. Kocour zůstal během našich intimních chvilěk moudře opodál, jelikož jednou zaútočil a dostal pořádný kopanec. Dalšího účinkování se radši vzdal. To, že jde Simon pro vodu, pro něj bylo znamení, že se k nám může vrátit a pomazlit se.

Když mi Simon lahev podal, zapnula jsem televizi, abych zkontrolovala počasí. Chtěla jsem vědět, jestli budu druhý den potřebovat deštník. Společně jsme, každý na své straně postele a s Clivem uprostřed, sledovali předpověď. Ruce jsme měli spojené na polštáři mezi námi.

Bylo nám bombasticky.

Srpen

„Jen to řekni. Víím, že to máš na jazyku.“

„Nic říkat nemusím, Caroline. Tvoje sténání vypovídá o všem.“

„Ne, ne, já víím, že se na to celej třeseš. Tak prosím.“

„Fajn. Já jsem ti to říkal.“

„Je ti líp?“

„Je.“

„Dobře. Teď zavři pusú a nech mě v klidu dojíst.“

Simon se rozesmál. Srkala jsem právě vynikající nudlovou polévku pho. Celé roky jsem byla přesvědčená, že vietnamskou kuchyní nesnáším. Názor jsem změnila, až když jsem ji ochutnala ve Vietnamu.

Opět se prokázalo, že být Simonovou přítelkyní má své výhody. Přiřzval mě na pouť po jihovýchodní Asii: Laos, Kambodža a na závěr Vietnam. Celou cestu jsem s ním podniknout nemohla, ale dorazila jsem za ním na týden do Hanoje. Fotil pro *National Geographic* a společně jsme projezdili spoustu měst a vesnic, písečných pláží i poklidných horských vrcholků. Každý den jsme jedli báječné pokrmy a každou noc jsme promilovali.

Momentálně jsme se v zátocě Ha Long rozplývali nad výborným jídlem, které pro nás uvařili přímo na hausbótu, kde jsme byli ubytováni. Sledovala jsem skalnaté ostrůvky, které prolamovaly vodní hladinu jako hřbety draků vrhajících se do hlubin. Slunce právě zapadalo a Simon, aby se v parnu osvěžil, skočil ze zádi lodi kotoulem vzad do moře. Když jsem viděla, jak z něj crčí voda, jak se mu kapsáčové šortky lepí na nohy, a jeho obnažený hrudník, začala jsem slintat víc než nad polévkou pho. Tak krásně se nám žilo.

Ze všech výletů, na které jsem s ním vyrazila (ať už spontánní víkendové útéky, nebo prodloužené víkendy na exotických místech), mě tenhle dostal úplně nejvíc. Vietnam byl kouzelný, opojný a skvostný. Už na hausbótu jsem se těšila, až se do něj jednou vrátím. Až mě do něj Simon zase *vezme*.

Zatímco jsem dál srkala své nudle, Simon otevřel plechovku piva Tiger a oba jsme se na sebe usmáli. Po společně prožitých měsících jsme si rozuměli i beze slov. Přitáhl si mě do klína a dívali jsme se na zapadající slunce. Byli jsme celí rozpálení, ulepení a slaní z vody i z potu. Už téměř dva dny jsem se pohybovala jen v horním dílu svých zelených bikin a v pareu. Simon mě svíral za boky a palci mi zajížděl pod tenkou látku.

„Není to pohoda?“ nadhodil.

„Je to super pohoda.“ Sledovala jsem, jak se slunce noří do zátoky, a pak jsem se otočila, abych Simona políbila. V břiše mě stále šimrali motýlci, kteří mě ještě neopustili. Doufám, že mě nikdy neopustí.

Září

„Ahoj.“

„No ahoj.“

„Jsi vzhůru?“

„Ne docela. Počkat, co tady děláš?“

„Chytil jsem dřívější let. Chyběla jsi mi.“

„Mmm, ty jsi mi taky chyběl.“

„Moje sladká Caroline. Ty na sobě... nic nemáš?“

„Je hrozný horko.“

„Tak to je skvělý,“ zašeptal.

Ležel za mnou a teplo jeho těla mi bylo i přes parné počasí příjemné. Rukama mi přešel přes žebra až k bokům a přitáhl si mě za ně do svého klína. Jak jsem ho ucítila u sebe, zasténala jsem. Takhle moje tělo odpočívalo na jeho doteky. Na okamžik přestal, aby se připojil k mé nahotě, a pak se ke mně znovu zezadu přitiskl, dychtivý se se mnou pomilovat.

Škádlivě mě hladil po prsou, přitom dobře věděl, co tím u mě vyvolá. Jemně mě štouchl mezi stehna a jednu mou nohu si položil na svou, abych se mu otevřela.

„Chceš to?“ zeptal se a jeho dech mě zahřál na uchu.

„Chci,“ přikývla jsem. Natáhla jsem ruku za sebe a zajela mu prsty do vlasů. Se zasténáním do mě vnikl. Sotva jsem ho ucítila uvnitř, dlouze jsem vzdychla. Neodbytný a hmatatelný byl přesně tam, kam patřil.

kapitola jedna

„Ó bože.“
Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

„Caroline, neříkej mi takový věci, když u tebe nejsem,“ zasmál se Simon. Jeho hlas byl hluboký a jako vždy vzrušující.

„Hlupáčku, jen reaguju na bušení do zdi.“

„Kdo to tam buší?“

„Nějakej chlap palicí. Měl bys vidět, jak je obrovská.“

„Mohla bys laskavě přestat mluvit o vercajku cizího chlapa?“

„Tak se vrať domů a pochlub se tou svou paličkou,“ škádlila jsem ho, když jsem zavřela dveře do své kanceláře, abych rámus ztlumila. Brzy to už neměla být moje pracovna, jelikož jsem mířila na výsluní. Nebo alespoň na druhou stranu chodby. Proto to bušení – renovovali jsme mé nové prostory. Větší, rohovou kancelář (děkuji uctivě) hned vedle Jillianiny, což byla moje šéfka a taky majitelka Jillian Designs. S lepším výhledem na záliv, skoro dvojnásobnou rozlohou a s předsíňkou, kde třeba jednou může sedět můj stážista.

V budoucnu bych mohla mít i stážistu. Skutečně je můj život tak skvělý?

„Vrátím se zítra. Myslíš, že ti do té doby myšlenky na mou palici vydrží?“ zajímal se. Mrkla jsem se na kalendář na svém psacím stole. Simonův příjezd zakroužkován.

„Budu se snažit, lásko, ale měl bys vidět, jak mohutnej má opasek na náradí. Nic neslibuju.“ Simon zavrčel a já jsem se rozesmála ještě víc. Strašně ráda jsem ho mučila, když nás od sebe dělilo několik časových pásem. „A nezapomeň na můj dárek.“

„Zapomněl jsem někdy?“

„Ne, protože jsi moje hlavička.“

„Ty na můj dárek taky nezapomeň,“ připomněl mi opět hlubokým hlasem.

„Růžová košílka připravena. Až přijedeš, najdeš mě v ní.“

„A pak v ní budu já, na ní a pod ní... já, musím jít, mám tu taxi.“

„Tak si to o košilce dopovíme osobně. Miluju tě,“ řekla jsem.

„Taky tě miluju, zlato,“ rozloučil se a zavěsil.

Ještě chvíli jsem zírала na telefon a přitom si představovala Simona na druhé straně světa v Tokiu. Letos nasbíral víc bodů za nalétané míle, než většina lidí zvládne za celý život. A až do konce roku měl zamluvené další lety.

Usmívala jsem se na svůj telefon ještě, když Jillian zaklepala na dveře a ladným krokem vešla dovnitř. Posadila se na roh mého stolu.

„Co mi neseš, Jillian?“ zeptala jsem se a odtrhla uvadlý okvětní lístek z korálově zbarvených růží ve váze hned vedle jejího pozadí oděného do kašmíru.

„Co se tak uculuješ? To ti volal Simon?“ vyzvídala, načež jsem se za-zubila. „Takhle tě dokáže rozzářit jen on.“

„Tak znovu: Co mi neseš, Jillian?“ zopakovala jsem a jemně do ní píchla tužkou.

„Nesu ti něco, co ti obličej rozzáří ještě víc. Ačkoli teď je zbarvenej celkem zajímavě... asi jako rajska,“ rýpla si.

„I tvůj snoubenec si jako všichni, kdo pro tebe pracujou, myslí, že jsi otravná?“

„Jen do mě, klidně si posluž. Jsi připravená slyšet velkou novinu, nebo mě chceš dál urážet?“

„Tak to vybal,“ povzdychla jsem si.

Svou šéfovou jsem zbožňovala, až na její dramatické vlohy. Jako loni, když si hrála na dohazovačku mezi mnou a Simonem a celou dobu dělala hloupou. Srdce měla ale na pravém místě. A to stoprocentně patřilo Benjaminovi, který si vydělával obchodními spekulacemi. Byli spolu už roky a za pár týdnů se do toho konečně chystali praštit. O jejich plánované svatbě mluvilo celé San Francisco. Benjamin byl neuvěřitelný sekáč, a kdykoli jsme se s kámoškami ocitly v jeho přítomnosti, omdlévaly jsme a koktaly. Jillian o naší ne-zrovna-tajné posedlosti jejím mužským věděla a často ji z legrace používala proti nám. Brzy se měla za našeho vysněného idola vdát a vyrazit s ním na vysněné líbánky po Evropě.

„Pamatuješ na zakázku pro Maxe Camdena minulý jaro? Ten viktoriánskej dům na nábřeží, na kterým jsme dělali před svatbou jeho dcery?“

„Jasně, dal jí ho jako svatební dar. Takový dary si může dovolit jen on.“

„Kdo jiný? Ale to je teď jedno. Vlastní i starý hotel Claremont v Sausalitu a hledá designérskou firmu, která by ho zrenovovala a dodala mu moderní ráz.“

„To je fantastický! Už jsi mu něco navrhla?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si dotyčnou nemovitost vybavovala. Claremont stojí stranou od nejrušnější ulice v Sausalitu už od přelomu devatenáctého a dvacátého století. Budova přečkala v roce 1906 jako jedna z mála ničivé zemětřesení.

„Ne, protože to uděláš ty. Jestli se ti tenhle projekt podaří získat, dostaneš ho na starost jako hlavní designérka,“ objasnila mi. „Já si teď podobný věci brát nemůžu. Mám přece před svatbou. Kvůli práci se líbánek nevzdám. Za ty roky jsem oželela dovolených ažaž.“

„Já? Ne, ne, ne, na to nejsem připravená. Ani ty na to nejsi připravená. Co tě to napadá?“ breptala jsem se srdcem až v krku. Tohle je velký, holka.

„Vem si to, prosím tě.“ Jemně do mě kopl. „Cejtíš to? To tě moje noha vykopává z hnízda.“

„Ehm, z hnízda jsem venku už nějakou chvíli, ale tohle je jiný,“ protestovala jsem s tužkou mezi zuby.

Jillian mi ji vytáhla z pusy. „Myslíš si, že bych ti to předávala, kdybych nevěřila, že na to máš? A řekni mi pravdu, copak tě to ani trochu neláká?“

Tím mě dostala. Vždycky jsem si přála pracovat na důležitém projektu. Ale *zodpovídat* jako hlavní designérka za rekonstrukci celého hotelu?

„Je mi jasný, že tě žádám o hodně. Až budu pryč, budeš se muset postarat o běh týhle firmy. Myslíš, že je toho moc najednou?“

„Týjo... já fakt... týjo,“ plácala jsem a pak se radši zhluboka nadechla. Když mě Jillian poprosila, abych ji zastoupila, až bude na líbáncích, brala jsem to tak, že jen každý večer zkontroluju, jestli je nastavený alarm a jestli Ashley objednala smetanu do kávy. S blížícím se odjezdem šéfky se seznam povinností zvětšoval, ale stále vypadal zvládnutelně. Jenže co teď?

Na chvíli jsem o tom zauvažovala. *Zvládla* bych to? Jillian si to nejspíš myslí.

„Hmm...“

Zkusila jsem si hotel představit: skvělé osvětlení, skvělé umístění, ale potřebuje úplně předělat. Už jsem si v hlavě probírala možné barvy, když mi Jillian zaklepala tužkou na hlavu.

„Probud' se, Caroline. Haló!“ zvolala a rukou mi zamávala před obličejem.

Zazubila jsem se na ni. „Tak souhlas, jdu do toho,“ rozhodla jsem se s hlavou plnou nápadů.

Úsměv mi oplatila a zvesela si se mnou ťukla pěstí. „Řeknu týmu, že uděláš prezentaci.“

„Možná tak prezentaci svých zvratků,“ prohodila jsem z legrace, i když jen napůl.

„Stačí, když budou ladit závěsy, a jsme v cajku. A teď, abysme to oslavily, vybereme skladbu pro příchod nevěsty.“ Z kapsy si vytáhla iPod a dala se do prohlédávání.

„To mám v popisu práce?“

„Že se mi máš věnovat? Jo, mrkni se do smlouvy. Takže, až půjdu uličkou v kostele, jakou písničku bych...“

Jakmile začala o svatbě, nešlo ji zastavit. Malinko jsem se uvolnila, ačkoli v hlavě mi vířilo. Tohle je *fakt* velký, holka, ale to dáš.

Určitě?

* * *

Plánem pro hotel Claremont jsem se začala zabývat hned ten den a strávila jsem nad ním celé odpoledne. Když se mi do rukou dostaly archivní fotografie budovy a jejího okolí, nápady přicházely docela samy. Sice ještě neměly úplně jasnou formu, ale slibovaly zajímavý přístup, kvůli kterému by Max Camden mohl vsadit i na mladého designéra. Věděla jsem, že mému projektu přidá na síle i Jillianina reputace. Kdo pro ni pracuje, musí být skutečně dobrý. Nicméně záleželo hlavně na tom, kdo Maxovi Camdenovi předloží nejlepší návrh. Chtěla jsem, aby byl můj koncept absolutní bomba.

Když jsem otáčela klíčem v zámku dveří svého bytu, ještě stále zahloubaná do projektu, zaslechla jsem zřetelné žuchnutí a hned po něm klap, klap, klap, které se ke mně přibližovalo.

Clive.

Můj úžasný kocour, můj maličký šelmí andílek mě přivítal, jakmile jsem vešla dovnitř. Jako chumel šedých chlupů se mi začal proplétat mezi kotníky, předl a netrpělivě do mě štouchal.

„Ahoj, chlapečku, nezlobil jsi dneska?“ zeptala jsem se a pohladila ho po hedvábném kožíšku.

Nahrbil se mi pod dlaní, a tak mě ujistil, že se choval skutečně jako hodný synáček. Různými kočičími zvuky mi vynadal, že jsem ho nechala samotného snad tisíc let, a popohnal mě do kuchyně.

Zatímco jsem mu připravovala večeři, o kterou si velmi výmluvně

řekl, probírali jsme spolu celkem běžná témata. Jaké ten den viděl z okna ptáčky, jestli se zpod postele vyhrnuly nějaké chuchvalce prachu a jestli jsem v pantoflích našla zastrčené nějaké hračky. U posledního bodu dělal jakoby nic.

Jakmile měl granule v misce, přestal si mě všímat, a tak jsem zamířila do ložnice, abych se převlékla do něčeho pohodlnějšího. Vyprostila jsem jednu ruku z roláku a šla si do prádelníku pro kalhoty na jógu. Jak jsem vytahovala druhou ruku, málem se mi zastavilo srdce, protože jsem v zrcadle zachytila odraz postavy sedící na mé posteli. Instinktivně jsem zatnula pěsti, otočila se a chystala se začít rvát.

Teprve až když moje pěst vystřelila, uvědomil si můj mozek, že ta postava je Simon.

„Hej, hej, hej! *Sakra, Caroline!*“ vykřikl a chytil se za čelist.

„Jaký *sakra, Caroline?* *Sakra, Simone!* Co tady *sakra* děláš?“ zaječela jsem na něj. Alespoň jsem zjistila, že v případě útoku nezůstanu stát jako solný sloup.

„Přijel jsem dřív, abych tě překvapil,“ dostal ze sebe, přitom bolestí křivil obličej.

Srdce mi ještě pořád bilo jako splašené, a jak jsem se ho snažila zklidnit, zmerčila jsem v rohu Simonovo zavazadlo. Tak to mi při příchodu do místnosti uniklo. Došlo mi, že rolák mi zůstal viset kolem krku jako šála.

„Mohla jsem tě zabít!“ zakřičela jsem znovu a zatlačila jsem ho svým tělem až na postel. „Vyděsil jsi mě k smrti, blbečku!“

„Chtěl jsem na tebe zavolat, že jsem v ložnici, ale to bych přišel o ten rozhovor s Clivem. Nechtěl jsem vás rušit,“ zazubil se pode mnou, objal mě kolem pasu a zastrčil mi prsty do poutek na pásek.

Zrudla jsem. „Zrádce!“ zakřičela jsem do chodby. „Mohl jsi mi říct, že tady někdo je. Jako hlídací kočka nestojíš za nic!“

Odpovědělo mi lhostejné mňouknutí.

„Já přece nejsem jen tak *někdo*. Snad pro tebe znamenám trochu víc,“ sdělil Simon mému krku, na němž mě právě lechtal drobnými polibky. „To svého přítele, kterej přeletěl celou zeměkouli, aby ti ukázal svý kladivo, ani nepozdravíš? Nebo mi chceš zase jednu vrazit?“

„Zatím ne. Ještě jsem se z toho úplně neotřepala. Děsně rychle mi buší srdce, cítíš?“ zeptala jsem se a přitiskla si jeho dlaň na levé ňadro.

Jinak by ho přece necítil. No jistě. Udělala jsem to jen proto. Srdce mělo hroznou radost, že je Simon doma dřív. Taková romantická setkání úplně zbožňovalo. Radovaly se i jiné partie mého těla.

„A já myslel, že ti tak splašeně bije kvůli mně,“ řekl s úsměvem a za-bořil mi nos pod klíční kost, jako by mé srdce opravdu „cítil“.

„Leda ve snu, Nabíječi,“ předstírala jsem nezájem. Pravdu? Moje srdce přeprnulo na režim Pro Simona a *skutečně* bušilo pro něj. Když už jsme u toho bušení...

„Takže ty ses vrátil domů dřív, abys mohl být se mnou?“ zašeptala jsem mu do ucha a pod něj mu vlepila vlhkou pusou. Netrpělivě sebou zavrtěl a stiskl mi pevněji boky.

„Mm-hm.“

„Pomůžješ mi s tímhle rolákem?“

„Mm-hm.“

„A potom mi ukážeš svou paličku?“ nadhodila jsem k jeho košili, po které jsem jezdila nosem, přitom jsem si na něj lehla obkročmo. Místo odpovědi vyrazil boky nahoru, abych jeho nádobíčko ucítila. Zahihňala jsem se. „Mmm, to si mě jako naklepeš?“

Stáhl mi rolák přes hlavu a rozeplnul podprsenku. Jak se z ní vykulila moje prsa, oči se mu rozzářily a pak se soustředily na jedinou věc. „Už žádný otázky, ty roštěnko,“ nařídil mi a posadil se pode mnou.

Ještě jsem stačila naznačit, že si zapínám ústa na zip, a už mě hodil zády na postel. Bože, já toho chlapa miluju.

Začal mi tančit rty podél klíčních kostí a sem tam mi něžně skousl kůži, protože dobře věděl, jak mě rozpálit, a to *rychle*. Taky mi moc chy-běl. Prohnula jsem se v zádech a přitiskla se k němu řadry. Různě jsem se kroutila a převalovala, abych ho na sobě cítila co nejvíc. Moje kůže toužila po kontaktu s tou jeho. I po roce mě dokázal dostat do kolen pouhým dotekem, polibkem či pohledem.

Zatlačila jsem do něj a ještě jednou nás překulila. Zatahala jsem ho za džíny. „Honem dolů,“ rozkázala jsem.

Sotva si rozeplnul pásek i knoflíky, otevřela jsem mu poklopec a zjis-tila, že je (zase) naostro.

Jako by se narodil jen proto, abych z něj mohla šílet.

Zajela jsem mu jednou rukou do rozkroku a pevně ho sevřela. Byl horký, připravený vzít mě na soukromou cestu kolem světa.

„Hrozně jsi mi chyběla,“ vydechl. Všechny svaly měl napnuté. Za-tímco jsem ho hladově líbala a lízala kolem pupíku, pomalu jsem se přesunula až k jeho tříslům. Natáhl se k mému obličejí a roztrěsenými prsty mi shrnul vlasy dozadu. To aby se mohl dívat.

Vzala jsem mu ho celého do pusy. Oběma rukama mě chytil za hla-vu a znehybnil. Držel si mě přesně tak, jak potřeboval. „Mmm,

Caroline,“ zasténal a mírně přirazil. No, mírně – to je trochu slabé slovo.

Vytáhla jsem si ho z úst a hned nato prudce zasunula opět dovnitř. Hladila jsem ho střídavým tempem, takže nikdy netušil, co ho čeká. Škádčila jsem ho a dráždila jazykem i rty, a jeho pusu, kterou mi seslalo samo nebe, jsem tak nutila říkat nejsladší sprostárny. Brzy se ta pusa měla nejsladším a hanbatým způsobem pomstít na mém těle.

Strašně ráda jsem ho takhle dováděla k šílenství. Než to ovšem zašlo příliš daleko, přitáhl si mě k sobě a stáhl mi kalhotky, aniž bych stihla říct: „Hej, ty jsou moje.“

Potom mi vyhrnul sukni a kolena mi roztáhl nohy. Zatímco na mě upíral pronikavé saffrové oči, zajel mi prsty do klína a donutil mě úpět, sténat, třást se a kroutit se. „Takhle se mi líbíš,“ vydechl, když jsem slastně vykřikla.

„Já tě chci, Simone... hned teď, prosím!“ Klidně bych si vyrvala vlasy z hlavy a hodila je na něj, kdyby se tak do mě mohl dostat rychleji.

Jakmile vklouzl do domečku, dočista se mi vyprázdnila mysl. Sotva do mě vstoupil, existovalo pro mě jen silné a tvrdé blaho. „Bože, to je nádhera,“ sténala jsem. Ten pocit mít ho uvnitř mě naprosto převálcoval.

A úplně dokonalé to bylo, když nás přetočil tak, abych byla na něm, a začal do mě s vervou přirážet.

Teprve potom, když jsme oddechovali ve spletnici zpocených končetin, se mě zeptal, jak se mi líbila jeho palice.

Bylo to víc než dokonalé.

kapitola dvě

Následujícího rána jsem se vyhrabala zpod spícího Simona. Po druhém kole naklepávání roštěnky se na mě zhroutil celý zmožený a... moment. Víte, jak se v zamilovaných knížkách vždycky muži zmožení a vyčerpaní hrouť na ženy? Tak když si k tomu připočtete ještě transatlantický let, vyjde vám to, co se stalo Simonovi. Padl na mě jak pytel brambor, nasycený a s jet lagem. Taktak jsem si stihla nastavit budík, než mě zamáčklo osmdesát šest kilo horkého chlapa a nenechalo mě už vstát.

Nicméně když vám těchto osmdesát šest kilo chybí v posteli celé týdny, tak se vám pak pod nimi usíná celkem hezky. Teda pokud se posunete mírně do strany. Simona jsem milovala, ale svoje ledviny taky.

Postarala jsem se o Clivea a skočila rychle pod sprchu. Když jsem se oblékla, kocour už seděl na hlídce u předního okna a ujišťoval se, že čtvrt je stále na svém místě. S vlhkými vlasy staženými do culíku jsem chvilku obdivovala Simona, jak kdesi v zemi dřevorubců řeže polena. Tmavé (mnou) rozčuchané vlasy mu dosahovaly až pod obočí. Výrazný nos, lícní kosti k sežrání, hříšné několikadenní strniště a plné rty, jež dokola opakovaly moje jméno, než... mmmm.

Ležel přede mnou docela nehybně: natažený s rukama za hlavou, dlouhý štíhlý trup a pod lehkou přikrývkou jen přislíbení.

Potřásla jsem hlavou, abych se vzpamatovala, a šla si k němu sednout. Ze spánku cosi zamumlal a natáhl se pro mě. S úsměvem jsem se nechala vzít do ospalé medvědí náruče, políbila ho na čelo a počkala, dokud se na mě nepodívaly jeho nádherné pomněnky.

„Dobrý ráno, láska,“ zazubila jsem se a Simon si mě přitiskl víc k sobě. Tu hru jsem dobře znala, ale tentokrát jsem na ni neměla čas. „Ne, ne, musím už jít. Čekají na mě holky.“ Nabíječ sem, Nabíječ tam, snídani se svými dvěma nejlepšími kamarádkami, Mimi a Sophií, jsem nikdy neodřekla.

„Holky? Kam si myslíš, že jdeš? Vždyť jsem se právě vrátil,“ stěžoval si v polospánku.

„Jdu s nima na snídani. Nezapomeň, že ses měl vrátit až zítra.“

„Ale teď jsem doma,“ brblal a měl co dělat, aby udržel oči otevřené.

„Zůstaň tady a ještě se prospí. Víím, že jsi unavená,“ zašeptala jsem, znovu ho políbila na čelo a přikryla ho dekou. Což byla dost škoda, chápete? Zakrývat to jeho božské tělo byl skoro hřích.

Zmuchlal si polštář pod hlavou a zase se pohodlně uvelebil. S hlubokým povzdechem řekl: „Zůstanu tady a ještě se prospím.“

Při pohledu na to, jak se vrací do říše snů, jsem musela potlačit smích.

Zamířila jsem ke vstupním dveřím, a zatímco jsem si oblékala sáčko, kývla jsem na Clivea. „Je dneska venku všechno v pořádku?“ Podíval se z okna a pak zase na mě. Mrkl a vsadila bych se, že pokrčil rameny.

Se smíchem jsem své dva kluky opustila a odešla na snídani s kámoškami.

* * *

„Dvě dosucha míchaná vejce, celozrnný toast s arašídovým máslem, misku lesního ovoce a kávu, prosím.“

„Pro mě vaječnou omeletu se špenátem, rajčaty a fetou, bez toastu, a jahodový koktejl, prosím.“

„A já bych prosila velkou vafli s borůvkovým sirupem a šlehačkou, vedle slaninu, párek a kakao. A můžete mi k tomu přinést taky rýžový pudink? Děkuju.“

Na snídani s Mimi a Sophií jsem chodila pravidelně už od prváku na univerzitě v Berkeley. Znalý jsme se natolik dobře, že podle objednávek jídla jsme dokázaly odhadnout, jakou máme která zrovna náladu.

U Sophiiny objednávky jsme na sebe Mimi a já tázavě nadzvedly obočí, pak jsme se vrátily k naší stavebnici ze skleniček džemu. Už jsme měly vybudované celkem pěkné městečko. Mimi hodila nenápadně hlavou k Sophii a naznačila mi, abych téma načala já. Jen jsem pokrčila rameny.

„Přestaňte o mně mluvit a podejte mi radši džemy ze stolu za váma,“ vyštěkla Sophia, když zvedla hlavu od našeho Džemového města. Zakoulela jsem na ni očima, ale poslechla ji.

„Tady máš. Nezapomeň udělat na radnici střechu,“ kývla jsem k nejnovější budově.

„Ne, Caroline, radnice je tady. Teď dělám požární stanici,“ poučila mě podrážděně.

Mimino obočí se ztratilo kdesi pod ofinou. „Tak to by stačilo. Zabírám si tohle území násilím!“ vykřikla a natáhla ruce, aby město smetla ze stolu.

„Dotkni se toho džemu a já ti jednu ubalím,“ varovala ji Sophia a pevně semkla rty.

„Dámy, přece se nebudeme hned poránu prát, ne? Ještě jsem ani neměla kafe,“ pronesla jsem. Ihned nato mi číšník přinesl šálek. „Fajn, teď se klidně poperte,“ zasmála jsem se a opřela se do židle.

Sophia na Mimi vyplázla jazyk, což na drobném obličejí naší filipínské kamarádky vykouzlilo úsměv. Mimi byla v kostkované minisukni, podkolenkách a roláku roztomilá jako vždy. Kdybyste jí udělaly copánky a na záda daly aktovku, vypadala by jako školačka. Takový outfit by její snoubenec Ryan jistě ocenil.

Už je to tak, Mimi a Ryan se zasnoubili. Mimi a Sophia potkaly své rytíře v nablýskaných svetrech v tu samou noc, jako v zamotané romantické komedii. Nejlepší kámoši mého Simona, Ryan a Neil, pro mé dámy úplně ztratili hlavu. Ovšem až po menší střídačce. Takže s Jillian a Benjaminem a teď i s Mimi a Ryanem zasáhla můj sanfranciský okruh známých svatební horečka.

Část z něj se ovšem rozpadala. Nebo spíš rozcházela.

Zatímco se Sophia s Mimi poštuchovaly, všimla jsem si, jak unaveně Sophia vypadá. Poslední dobou moc dobře nespala a nebylo ani divu.

Když se nám svěřila poprvé, že ji Neil podvedl, nevěděly jsme, co máme dělat. Ze všeho nejdřív nás napadlo, že mu zapálíme auto, což nám ovšem Simon moudře rozmluvil. Trest za žhářství vás přece jenom ocejchuje na celý život.

Krátce jsme pomýšlely i na to, že během jeho vysílání vnikneme do studia a divákům povíme, že sportovní zprávy jim podává děvkař, ale i nad touto šíleností zvítězil rozum.

Nakonec jsme s Mimi jednoduše stály při naší kamarádce, zatímco se trápila.

Všechno to začalo, když mi jednou po půlnoci Sophia zavolala. Chvilí nonstop klela tak, že by na ni byli pyšní všichni dlaždiči světa. Já jsem zachytila jen sem tam nějaké „posranej děvkař“ a „ten mě tak sere“ a „seru na něj“. Jak se přitom blížila k mému bytu a šla po schodech nahoru, nadávek ubývalo, zato přibývalo slz. Nabízený čaj odmítla, místo toho do sebe koplá skotskou a vyprávěla mi, co se stalo. Než vybalila úplně všechno, dorazila za námi i Mimi.

Neil si zašel na večeri se svou bývalou, po večeri na drink a po drinku došlo k líbačce. Nebo k *jednomu* polibku, podle toho, kdo to vyprávěl. Ať už to bylo jakkoli, Sophii to přimělo spláchnout mu klíčky od auta do záchodu.

Všechny nás to šokovalo. Vypadali spolu moc šťastní, dokonale se k sobě hodili a perfektně si sedli. Neil pracoval jako sportovní komentátor pro televizi NBC, byl pohledný, laskavý a roztomilý a v kolektivu oblíbený. Nikoho by nenapadlo, že by mohl podvádět.

Rozběsněná Sophia se s ním okamžitě rozešla. Odmítala ho vidět, odmítala mu brát telefon a odmítala veškeré jeho snahy (prostřednictvím Simona a Ryana) o kontakt. Zuřila jako šílená, pak na ni padl smutek a potom...

No, když s námi seděla v restauraci na snídani, od Neilovy nevěry uběhlo už několik týdnů. V pyžamu, s nádhernými zrzavými vlasy zplihlými kolem napuchlého nenalíčeného obličeje a se sedmi kily navíc stavěla městečko z džemů. Hudební génius, violoncellistka městského orchestru. Jedna z nejkrásnějších a nejšikovnějších žen v San Francisku sypala právě sněh na Džemové město. Panebože, nemluvím o lupech, ale o cukru z pytlíčků.

„Sophie, přestaň, už dost!“ okřikla jsem ji, chytila ji za ruku a cukrový sněh rozhodila všude kolem. „To by stačilo. Už žádný fňukání a žádný schovávání. Tohle je fakt směšný!“

„Přesně tak!“ podpořila mě Mimi.

„Seš sakra sexy kočka, sakra super ženská, sakra skvělá partie a jestli tě Neil nechce, ať jde někam, protože seš sakra úžasná,“ vychrlila jsem.

„To teda sakra jo!“ přispěla Mimi svou troškou do mlýna.

U stolu nastalo hrobové ticho. Sophia si s posledním pytlíčkem cukru jezdila po nehtech, pak se zarazila, aby si je prohlédla. Byly okousané až do masa, roztřepené a s oloupaným lakem. Povzdychla si a teprve potom k nám zvedla obličej, po kterém se kutálely dvě velké slzy.

„Nenávidím ho,“ zašeptala a roztřeseně se nadechla. „A strašně mi chybí.“

„My víme, zlatíčko,“ řekla Mimi a vzala ji za ruku.

Taky jsem se k ní natáhla a podala jí ubrousek, aby si osušila oči. Sklopila je ke své pomačkané a ušpiněné mikině, co si zřejmě ve spěchu přetáhla přes pyžamo.

„Asi trochu smrdím,“ pronesla s úšklebkem.

„My víme, zlatíčko,“ zopakovala Mimi, a u Sophie tím vyvolala první úsměv po dlouhé době.

Tváře jí opět malinko zrůžověly. Vytáhla si z kabelky gumičku a stáhla si rozčuchané vlasy do uzlu. Potom vzhlédla k číšníkovi, který nám přinášel jídlo, a když viděla, kolik si toho objednala, zděšeně vytřeštila oči. Jakmile číšník odešel, rozložila si v klíně ubrousek.

„Fajn, už žádný kňourání. Tohle jsem si objednala, tak to taky sním, ale od dnešního odpoledne se přestávám cpát jako třináctiletý puberták.“

„Kluci v tom věku takhle jíst musí, aby měli dost síly na všechny své erekce,“ prohlásila Mimi jakoby nic, přitom ve své misce oddělovala borůvky od malin a pak je řadila na talíř jako drobné dělové koule. Sophia a já jsme na ni zíraly, zatímco pokračovala ve výkladu o tom, jak obrovský vliv má erekce na společenský život žactva. Alespoň prý podle Ryana, který se v tom očividně vyznal.

„Tohle ti Ryan vážně řekl?“ zeptala jsem se a dál usrkávala svůj koktejl.

„Jo, prej v tom věku nemohl udržet ruce venku z kalhot,“ brebentila, aniž by tušila, jaký zájem tím vzbudila u vedlejšího stolu.

„Vy si toho s Ryanem svěřujete teda hodně,“ poznamenala Sophia a nevěřícně potřásala hlavou, když nám Mimi ukazovala speciální „techniku“, které kdysi náctiletý Ryan holdoval.

„Dobře, dobře, to už stačí!“ protestovala jsem a divoce máchala rukama. „Takhle se mu příště, až ho uvidím, nebudu moct podívat do očí. Žádný další detaily, prosím. Radši změňme téma – kdo má něco nového?“

Tím jsem oficiálně zahájila drbárnu.

„Tak já začnu. Zjistila jsem, že v Palace of Fine Arts je ještě volno, takže moje svatba bude nejspíš právě tam!“ zapěla Mimi.

„Jillian mě poprosila, abych vedla tým, kterej se uchází o projekt rekonstrukce hotelu Claremont v Sausalitu,“ pochlubila jsem se.

„Já jsem strávila poslední tři týdny v totálním temnu, takže nemám nic. Ale věděly jste, že mám tak dlouhé vlasy, že když se dost zakloním, můžu si na ně sednout?“ nadhodila Sophia.

Nato jsme chvíli v tichosti jedly.

„Jedna klientka mě požádala, jestli bych nedala do pořádku její sbírku porna,“ prozradila Mimi.

„Já jsem si před pár dny ve tři ráno málem jednu sbírku porna koupila po telefonu,“ svěřila se Sophia své mikině.

„Simon se vrátil nečekaně už včera v noci, aby mě překvapil, takže jsem si porno užila na vlastní kůži.“

„On přijel dřív? Týjo, to je teda něco. Přijde mi, že poslední dobou cestuje nějak moc často,“ okomentovala Mimi a střídavě si do pusy strkala dělové koule. Borůvka. Malina.

„To je pravda, má toho víc než normálně. Co na to říct? Můj přítel je

prostě miláček fotografickýho světa,“ zazubila jsem se a při vzpomínce na to, jak sexy u focení vypadá, jsem se začervenala.

„Nechápu, že zvládnete být bez sebe. Já bych snad umřela, kdybych Ryana neviděla každý den, fakt umřela!“ zvolala Mimi. Borůvka. Malina. „To se ti po něm nestejská?“

„Jasně že se mi po něm stejská. Někdy je to vážně těžký. Jenže on to takhle má a vždycky to tak měl, takže se snažíme, aby to fungovalo. A abych byla upřímná, někdy je to naopak super. Každěj aspoň máme čas jen pro sebe, a když se pak vrátí domů, tak se zase věnujeme sobě navzájem.“ Nabrala jsem si prstem trochu Sophiiny šlehačky, což mě málem stálo bodnutí vidličkou. „Navíc se mi líbí, že spolu nemusíme spát v jedné posteli každou noc. Jen si to přiznejte. Copak vám nechybí mít celou postel jen pro sebe?“

Mimi okamžitě začala vrtět hlavou, kdežto Sophia uhýbala očima.

„Fajn, změna tématu. Co třeba svatba. Svatba století,“ navrhla jsem, ale pod výstražným pohledem Mimi jsem zase zkrotla. „Pokud se teda Mimi pro čepec opravdu rozhodne. Než to udělá, Jillian už bude pod ním! A počkejte, až uvidíte Benjaminův frak. Panebože, nikomu šosy nesluší tak jako jemu.“

U zmínky o Benjaminovi nastražila uši dokonce i Sophia. Kategorie sexy starších mužů byla totiž vytvořena podle jeho vzoru. Všechny tři jsme si zároveň povzdychly.

„Mimochodem, měly bysme ti začít hledat nějakou doprovod, mladá dámo. Koho bys s sebou mohla vzít?“ zeptala jsem se Sophie, která rázem zbledla.

„Sakra, na tohle jsem vůbec nemyslela! Neil tam bude taky, že jo?“ vyzvídala v naprosté panice. Nejdřív se podívala na sebe a pak zase na nás. „Fuj, takhle mě nesmí vidět! Co by si pomyslel? Asi že kvůli němu nabrečím solný jezero nebo co!“

Na to chtěla Mimi něco říct, ale já jsem jí položila ruku na rameno a zavrtěla hlavou. Sophia pokračovala: „A co když si přivede nějakou ženskou? Sakra, určitě s sebou nějakou bere, že jo? Tak jo, nebo ne?! No jasně, ten děvkař. To si jako myslí, že mi ukáže? *Mně?* Že najde nějakou lepší, než jsem já? Tak to sakra ne, to se přepočítal. Hloupý, přerostlý děcko, podělanej sporták.“

Na tuto konverzaci si Sophia vystačila docela sama, načež popadla kabelku a zamířila k toaletám.

Když zmizela, sáhla jsem po zbytku její vafle a rozdělila si ji s Mimi. Ťukly jsme si vidličkami a pustily se do jídla.

„Podle tebe si Neil někoho přivede?“ nadnesla jsem po chvíli.

„Určitě. Zkoušela jsem něco vyzvědět na Ryanovi, ale ten tu jejich směšnou chlapskou dohodu, nebo co to mezi sebou mají, neporuší.“

„Simon taky ne. Zajímalo by mě, jestli...“ zarazila jsem se, protože Sophia akorát vyšla z toalet.

Mikinu měla najednou uvázanou kolem pasu, čímž odhalila těsné tílko. Vlasy měla spletené do copu, ofinu sčesanou tak, že odkrývala její čistý rozzářený obličej. Nanesla si lesk na rty a trochu tvářenky. Byla opět úchvatná. Takovou krásu nemůžete schovávat moc dlouho. Co ale všechny muže a několik žen v restauraci přinutilo, aby se za Sophií ohlédli, byly její čtyřky. Aby je zvýraznila ještě víc a předvedla v celé kráse, záměrně si natrhla výstřih.

„Můžete mi vysvětlit, proč jsem si kdy dělala starosti kvůli pár kilům navíc? Koukněte, jak velký mám kozy!“ hlásila, sotva dorazila ke stolu. „Pojďme do parku sehnat nějaký chlapy. Schwálně kolik jich s těmahle bombama zastavím při joggingu,“ řekla, vytáhla z peněženky ruličku bankovek a hodila ji na stůl.

Musela jsem se smát, když tahala protestující Mimi od jídla. Sophia byla znovu na lovu a jen na cestě z restaurace sbalila dva sběrače nádobí.

* * *

V parku jsem zůstala jen chvíli, abych si ověřila, že je Sophia z kómatu venku a opět ve formě. Z Neila se bezpochyby ještě nevzpamatovala, ale někdy musíte předstírat, že je vám líp, aby vám skutečně líp bylo. Stejně jako vám v novém cvičebním úboru připadá, že chcete doopravdy cvičit.

Mně se ale zatím nepovedlo najít takový, pro který by to platilo...

Pak jsem se holkám omluvila, že s nimi (vzhledem k Nabíječovi v mé posteli) nemůžu zůstat až do poledne. Vysvětlení nebylo ani třeba. Když jsem vyskočila z tramvaje a zahrnula za roh do naší ulice, vzpomněla jsem si, jak Mimi říkala, že potřebuje vidět Ryana každý den. Měli to lehké, protože oba pracovali ve stejném městě a na pracovní cesty odjížděli jen málokdy. Mimi byla profesionální organizátorka a pomáhala rodinám uklízet a dávat do pořádku domácnost. Ryan řídil neziskovou organizaci, díky které mohly i školy v chudších čtvrtích získat počítače.

Líbilo by se mi vidět Simona každý den? Jistěže líbilo - už jen ty jeho břišní buchy o velikosti silničních retardérů stojí za to, abych si nestěžovala. Ale hlavně si... vážně rozumíme. Klape nám to, jak mi to ještě

s nikým neklapalo. Možná proto, že jsme byli nejdřív přátelé. A přestože spolu taky často mluvíme se zvednutým obočím, jen vzácně se hádáme. Není to právě díky tomu, že se vidíme méně často než klasické páry?

Potrásla jsem hlavou a vydala se po schodech ke svému bytu. Nezáleží na tom, proč nám to funguje, důležité je, že to funguje. A dokud bude Simon ve své profesi tolik vyhledávaný, bude nám to muset dál fungovat i na dálku. Představa netradičního románu se mi celkem zamlouvala. I proto, že náš vztah už velice netradičně začal.

Po jedné noci s Tím, jehož jméno nesmíme vyslovit (čti: Cory Weinstein) a kdo vyděsil můj orgasmus natolik, že se ztratil z povrchu zemského, jsem přestala úplně randit. Ōčko mě opustilo, odešlo bez rozloučení, neřeklo mi ani: „Bylo mi potěšením“ a vypařilo se. Snažila jsem se ho vzkřísit za pomoci několika vyzkoušených a osvědčených partnerů, jenže to nezabralo. Samozřejmě jsem ho zkusila vyvolat i s celou Svatou trojicí snových milenců (Leto, Damon, Clooney), a to vlastní rukou, ale Ōčko bylo prostě totam. Nakonec jsme ho vyčarovali až se Simonem u mě v kuchyni na podlaze, v oblaku mouky a obklopení rozinkami a medem.

A když mluvíme o tom, co je netradiční, Simon přede mnou s žádou nechodil tak, jak je to běžné. V době, kdy jsem ho potkala, byl mistrem v oboru „kamarád taky rád“. Měl opravdický harém. Zatímco se z nás tehdy stávali přátelé, svěřil se mi, že všechny holky, se kterými kdy chodil, chtěly totéž: tradiční vztah. Přesvědčila jsem ho, že úplně všechny ženy ho nechtějí, obzvlášť ta, co stojí před ním. Řekla jsem mu: „Správná žena pro tebe by na tvým životě nechtěla měnit nic. Nenutila by tě vyskakovat z vlaku, ale naskočila by do něj za tebou a užívali byste si jízdu společně.“

Sama jsem chodila s chlápkem, který stál o velice tradiční vztah. Byl jako manžel ze Stepfordských paniček a jmenoval se James Brown. Žádný kmotr soulu, ale právník, aby bylo jasno.

Vilka na předměstí? Díky, ale nechci. Můj život se mi líbil, náš život se Simonem se mi líbil, byl prostě super.

Například to, jak jsme bydleli. Zatímco jsem odemykala byt, zalétla jsem pohledem k Simonovým dveřím na stejném patře. Když býval doma, nejvíc času jsme spolu trávili u mě, ale přišlo mi fajn, že každý máme své vlastní zázemí. Většinu svého dospělého života jsem měla nějaké spolubydlící. Později jsem si pronajala byt přes Jillian (bez jejího regulovaného nájemného bych si tak krásný byt nemohla nikdy dovořit), a přestože jsem ho nevlastnila, cítila jsem se v něm jako doma.

Sdílela jsem ho se svou neobyčejnou šelmičkou. Vešla jsem dovnitř, rozhlédla se po Cliveovi, ale nikde jsem ho neviděla. Tušila jsem ovšem, kde by asi mohl být. Skopla jsem boty, tiše dotápkala k ložnici a nakoukla do ní pootevřenými dveřmi.

Simon namáčkнутý do rohu postele, který jsem mu obvykle nechávala, se ještě stále vyspával ze svého dlouhého výletu. Mezi jeho koleny ležel do klubíčka stočený Clive. Zaznamenal, že jsem doma, a otevřel na mě jedno oko. Pak zastříhal jedním uchem, protáhl se a opět se schoulil na své oblíbené místočko.

Zašeptala jsem: „Ahojky Clive, jak se má můj...“

Přerušil mě tichým, nicméně velmi strohým mňouknutím.

Nato po mě střelil pohledem, který říkal, že kluci potřebují spát a že bych je neměla rušit. Vtom Simon hlasitě zachrápal, což mě málem rozesmálo, tak jsem radši odešla. Clive zůstal mezi jeho koleny.

Simonova kolena... skvělý název pro kapelu.

Zatímco kluci spali, já jsem vyprala, udělala nějaké nákresy pro hotel a upekla. Pečení mi pomáhalo v soustředění a třídění myšlenek, obzvláště když jsem pracovala na nějakém novém projektu. O dvě cuketové buchty později jsem seděla na kuchyňském ostrůvku s pastelkou v ústech a vtom jsem uslyšela šoupavé kroky.

Simon vešel do kuchyně nosem napřed. Jak jsem ho uviděla jen ve volných kalhotách od pyžama, s rozdrbanými vlasy a ospalým výrazem v obličejí, zatajil se mi dech a pastelka mi málem vypadla z pusy. Věděla jsem, že kdybych se tvář přitiskla doprostřed jeho hrudníku, jeho vřelá chlapská kůže by voněla po aviváži. Srdce mi (jako vždy) poskočilo.

„Cuketová?“ vyzvídala a přitom věřil kolem sebe. Víčka měl zvednutá jen napůl, ale už hledal buchtu. Kromě víček měl napůl zvednutého ještě něco jiného...

„Cuketová,“ potvrdila jsem s kývnutím hlavy.

Jeho rty se pomalu roztáhly do úsměvu. Nic ho nerozveselilo tak jako domácí moučníky. Teda, skoro nic.

„Dáš si?“ zeptala jsem se.

S rozhodným pohledem došel až ke mně (a k buchtě, která byla hned za mnou). „To se ptáš vážně?“ nadhodil a roztáhl mi původně překřížené nohy, aby se mohl postavit mezi ně. „Kdykoli.“

„Mluvíme pořád o snídani?“ ujišťovala jsem se, když mi rukama pevně stiskl boky. Zničehonic si mě přitáhl a pod ucho mi vlepil vlhkou pusou.

„Úplně mi vyhládló,“ zašeptal hlasem, při němž se mi stehna otevřela sama. „A snídaně může počkat.“

Zasténala jsem. Jinak to prostě nešlo.

Do šedesáti vteřin mi pod zástěrou nezbylo vůbec nic. A i tu zástěru mi vyhrnul, aby měl volnou cestu. Klekl si na kolena, přitáhl mě za boky až na samotný okraj pultu a prudce si hodil moje nohy na ramena.

„Ježiši, Simone, co to do tebe... ó!“

Jak se mi do klína přisála jeho otevřená ústa a jeho jazyk vyrazil na průzkum, úplně se mi zatemnil mozek. Jedno líznutí mě přivedlo hodně blízko. U druhého jsem málem zešílela.

A u třetího... Tohle je na mém orgasmu vtipné. Když na něj přestanu myslet a nesnažím se o něj, najednou se celý šťastný dostaví. Hm...

„Ó bože, ty... to je... tak... ó... mmm!“ úpěla jsem. On se kroutil, já se kroutila. On dorážel, já sebou škubala. On se nořil, já... ó bože. Já jsem kolem sebe mlátila.

„Jsi nějaká citlivá, ne?“ zamumlal se zvednutou hlavou a schválně si olízl rty.

Zajela jsem mu rukama do vlasů a ne příliš jemně si ho zatlačila zpátky mezi nohy.

„Jestli teď přestaneš, ubiju tě tímhle časovačem na vajíčka,“ dostala jsem ze sebe a popadla první věc, na kterou jsem dosáhla. Jenže jsem ji zase rychle upustila, protože když se ke mně Simon vrátil, nedokázala jsem už kontrolovat ani svůj splašený dech. Zabořila jsem mu paty do zad, vystrčila boky dopředu a beze studu si ho přitáhla blíž, kde jsem ho potřebovala. Dlouze mě olízl po vnitřní straně obou stehen, zajel mi rukama až na hýždě a držel si mě co nejlíp otevřenou.

„A kdo chce přestat? Ty nevíš, že když jsem pryč, sním přesně o tomhle?“ nadnesl a štouchl mě nosem přesně tam, kde měla být jeho ústa.

„Ty... sníš... o tomhle?“ podivila jsem se, celá zadýchaná, a prohnula se v zádech. Byla jsem velmi, velmi blízko.

„A o čem jiným?“ Jazykem mi přešel po celém klíně, pak dovnitř a zase ven, zavřel ústa a kroužil kolem jen rty. Slastně zavrčel a odlepil se ode mě, aby si přizval na pomoc prsty. „Myslím na tohle a taky na to, jak křičíš, když se uděláš, a na to, jak chutnáš. Mmm... moje sladká Caroline, ty mě vždycky rozpálíš.“

Jeho slova mi vířila v hlavě. Celá rozžhavená jsem se opřela o lokty a zamženýma očima jsem sledovala toho úžasného, neuvěřitelně krásného chlapa, který se mi ústy opět přisával do klína. Zatímco mě jeho jazyk a rty pojídaly, vlnila jsem se v bocích a doslova jsem mu jezdila

na ruce. Vpíjel se do mě očima. Vtom jsem zalapala po dechu a nechala se převálcovat orgasmem, jako by to byl dopravní vlak. Roztřesená jsem padla zády na pult.

Vstal, přitom mě jednou rukou neustále hladil, zatímco jsem se pořád chvěla, a druhou si stáhl kalhoty. Přešel si po něm dlaní nahoru a dolů, pak mi ho strčil dovnitř, ale jen na krajíček. Zaklonil hlavu, chytil mě za boky a váhu mého těla využil k principu páky tak, aby mi mohl pomalu... zajet... dovnitř.

Zůstal dokonale nehybný.

Já jsem tak zůstat ale nedokázala.

Nešlo to. Bylo to pro mě moc silné, on byl pro mě moc silný. Ještě pořád jsem si na ten pocit, že ho mám uvnitř, nemohla zvyknout. Celou mě tam dole roztahoval a vyplňoval. Úplně jsem se rozklepala, začala se kroutit a prohýbat. A Simon se ani nepohnul. Naskočily mu svaly na ruku, napjal se mu krk a vypjal hrudník. Vypadal jako nemravné umělecké dílo.

Pak zvedl hlavu a otevřel oči. Maximálně soustředěné, potemnělé a s jediným cílem.

Simon se to chystal rozjet.

Téměř úplně ho vytáhl a hned zase pořádně přirazil. Natvrdo. A bez žertů.

Málem jsem vyskočila z kůže.

Začal mě vysloveně ojíždět, mé tělo a můj klín, a jak se ke mně naklonil, aby mi šeptal ty největší sprostárny, co si jen dokážete představit, vyvrcholila jsem podruhé. Zároveň s ním. Pořádně. Natvrdo. A bez žertů.

Objala jsem ho rukama a držela ho v sobě, co nejdéle to šlo. Dokonce i když mě zvedl z pultu, snažila jsem se ho neztratit a nohama jsem ho stiskla kolem pasu ještě těsněji. Se smíchem se vyprostil, hodil si mě přes rameno jako požárník a plácl mě po zadku.

S kalhotami u kotníků a s hlavou pohodlně položenou na mém poзадí pak spořádal celou cuketovou buchtu.

* * *

„Hlavně mi vždycky připomeň, že ti nesmím přestat péct,“ vtipkovala jsem o patnáct minut později, když mi konečně dovolil, abych se zase oblékla a dala se do úklidu kuchyně.

„To by se mohlo stát?“ Zatvářil se zkroušeně. Bojí se, že bych mu mohla přestat péct, nebo je mu špatně, protože právě snědl celou buchtu?

„Pochybuju. Přináší to výhody nám oběma.“

„To bych řekl,“ zašklebil se, zatímco jsem mu nalévala kávu. Pak jsem ho nasměrovala k pohovce. „Proč mám být na gauči?“

„Protože uklízím a ty se mi tady pleteš. Kromě toho ses právě vrátil, tak mě nech, ať o tebe trochu pečuju.“

„Ale hlavně se ti tady pletu, že jo?“

„Přesně tak.“ Popadla jsem koště a zametla několik rozinek, které mi při děláni těsta unikly. Clive jich už nechal pár zmizet a mně bylo jasné, že je večer najdu v posteli. Strašně rád je jednu po druhé schovával. Proč? Po tom jsem se už ani nepídila.

Simon si hověl na gauči, sledoval, jak zametám, a sem tam dělal poznámky ohledně mého zadku. Potom se na mě podíval přes okraj šálku a zeptal se: „Hele, co sis to předtím kreslila? Vždyť je sobota, snad nepracuješ?“

„Tak trochu.“

„Tak trochu?“

„Jillian mi svěřila fakt velkou zakázku. Příští týden ji zkusíme získat, a jestli ji dostanu, tak to bude... no, tak to bude bomba.“ Skoro jsem se bála mluvit o tom nahlas. Byla by to super maxi bomba.

„To je skvělý! A o co jde?“

„O hotel v Sausalitu. Jillian tím pověřila mě, protože ji čeká ta svatba a líbánky. Takže v práci se teď dějou vážně velký věci.“ Dometla jsem a vyhodila rozinky do koše. Vzala jsem svůj skicák a zamířila s ním do obýváku. Sedla jsem si vedle Simona a položila mu chodidla do klína.

„To zní slibně. Paráda, zlato.“

„Navíc to v práci tak trochu povedu, až budou pryč. Budu úplně zavalená.“

„To zvládneš. Jsem na tebe pyšnej.“

„Radši počkej, jestli ten projekt dostanu. Ještě není nic jistýho. Ale budeš mi držet pěsti, že jo?“ zasmála jsem se. Opřela jsem se o polštáře a Simon mi masíroval chodidla.

„Mám z toho dobrej pocit. Možná budeme příští týden oslavovat,“ nadnesl, zatímco si hrál s mým palcem. „Když už jsme u oslav, nechtěla bys se mnou letos v prosinci do Ria?“

Ooee?

Ještě jednou: Ooee?

„Miluju, když vynecháváš souhlásky,“ prohodil, přisunul se ke mně blíž a sklonil se nade mnou.

„Já to řekla nahlas?“

„Už je to tak.“

„Aha. No tak na moje oeee odpověz.“

„Takovou větu na celý planetě ještě nikdo nikdy nevyslovil,“ zasmál se a prstem mi sjel z nosu až ke rtům.

„Rio? V prosinci?“ pronesla jsem příškrčeným hlasem.

„Na Vánoce.“

„Oeee?“

Zatímco se smál, vyprostila jsem se z jeho objetí. „To mi musíš vysvětlit.“

„Není na tom nic k vysvětlování. Prostě jsem si domluvil práci v Brazílii. Na Vánoce budu fotit v Riu. A chtěl bych mít svou holku u sebe.“

Vánoce v Brazílii. Zažít ten vlhký horký mořský větřík. Popíjet Caipirinha pod slavnostními lampiony. Kokosové mléko. Bikini. Simon.

Vánoce podruhé za sebou mimo domov?

V myšlenkách jsem se vrátila do let svého dospívání. Měla jsem oblíbenou tetu a strejdu – a kdo ne? Byli to vlastně moji *prateta* a *prastrýc*, Liz a Lou, a v rodině to byly naprosté legendy. Neměli děti, ale nikdy jsem se nedozvěděla, jestli to byl záměr, nebo zásah přírody. Nemluvalo se o tom. Zato spolu vedli takový život, o jakém jsem vždycky snila.

Každý rok cestovali, a tím myslím skutečně *cestovali*. Strejda Lou vydělal hodně peněz, rozumně je investoval, a když odešel v šedesáti pěti do důchodu, vyrazili s tetou na cestu. V San Diegu vlastnili dům, ale ten jim sloužil jen jako základna. Po celém světě měli přátele a trávili čas na místech jako Madrid, Atény, Řím, Lisabon, Amsterdam, Caracas a Sao Paulo. *Rio de Janeiro*. Odjížděli, kdy se jim zachtělo, a vraceli se, až je zase přivál vítr. O Vánocích s námi zůstávali jen velmi vzácně a já jsem se každý rok těšila, odkud mi přijdou dárky a jaká na nich bude cizokrajná poštovní známka.

Záleželo jim na příbuzných méně, když na Vánoce odjížděli na druhý konec světa? To jsem si nikdy nemyslela, ačkoli někteří ze členů lpících na tradici tvrdili, že je to od nich divné a trochu sobecké, pokud u babičky nechtějí zpívat koledy a jíst krocana jako všichni ostatní.

Mně to připadalo spíš romantické, vzrušující a úchvatné.

Před pár lety oba zemřeli, s tříměsíčním odstupem. Když jsem po jejich smrti pomáhala třídit některé jejich věci, narazila jsem na cestovní pasy. Otrhané, ošoupané a orazítkované z míst po celé zeměkouli. O některých městech jsem nikdy předtím ani neslyšela.

Minulý rok jsem byla se Simonem na Vánoce v Salzburgu a rozhodně jsem si nepřipadala divná ani sobecká. Připadalo mi to spíš romantické,

vzrušující a úchvatné. K tradici to mělo daleko, ale kdo ví, jaká je tradice Simona a Caroline?

V duchu jsem se pokoušela vypočítat, jestli bych se vůbec mohla uvolnit z práce. O svátcích jsme toho měli většinou moc, ale týden mezi Štědrým dnem a silvestrem by snad mohl vyjít. Tohle pozvání přišlo sice zčistajasna, ale nebylo tak nereálné.

Začala jsem si broukat *The Girl From Ipanema* a po tváři se mi postupně roztáhl široký úsměv.

„Znamená to, že jsi pro Rio?“ zeptal se.

„To si *sakra* piš, Nabíječi. Jede se do Ria!“ zaječela jsem a objala ho nohama kolem pasu. Prohlédla jsem si jeho nadšený obličej a přitáhla si ho k sobě, abych mu vlepila velkou vlhkou pusou. Minulý rok jsem se pozvala sama, ovšem letos mě s sebou chce *on sám*. Zatraceně, já tohohle chlapa miluju.

Chvíli jsme se líbali, potom se Simon vrátil na svou stranu pohovky a k masáži mých nohou. Já jsem se dala do kreslení.

Po několika minutách jsem dostala esemesku. Nahlas jsem si povzdychla a obrátila se k Simonovi. „Píšou nám kvůli svatbě. Máš si jít nechat vzít míry na frak. Podle Jillian máte jít s Benjaminem spolu. Ta ženská začíná fakt vyšilovat.“

„Jasně, jako svědek ženicha musím vypadat skvěle.“ Zakoulel očima.

Když Benjamin Simona požádal, aby mu šel za svědka, zdálo se to dokonalé, jelikož já jsem měla být jedna z Jillianiných družiček.

„Budeš fešák, o to nikdo strach nemá,“ zasmála jsem se, protože mě polechtal na chodidle. „Já se spíš bojím o Sophii. Dneska ráno se konečně dostala z deprese a na tuhle párty si chce koupit ty nejvíc sexy šaty, co najde.“

„Mm-hmm,“ zamručel, soustředěný na můj nárt.

„Myslím, že chce vypadat dobře hlavně kvůli Neilovi, pokud tam taky bude, chápeš? *Bude* tam vlastně? Určitě?“

„Mm-hmm,“ odpověděl zase a malinko se mu nakřčilo čelo. Na minutu jsem se odmlčela a nechala ho, aby se dál věnoval mým nohám.

„Přivede si s sebou Neil někoho?“ vyzvíдалa jsem co možná nejnenucenějším tónem.

„Caroline,“ varoval mě.

„No co? Takovou věc člověk přece musí vědět dlouho dopředu, ne? A tím, že mi povíš, jestli s sebou někoho přivede, tu vaši chlapskou dohodu nijak neporušíš,“ pronesla jsem a přitom ho dloubla palcem u nohy do břicha, což ho rozesmálo.